Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

11. června 2020*

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Otevřené výběrové řízení – Nepřipuštění ke zkouškám – Možnost správy doplnit odůvodnění rozhodnutí o nepřipuštění před soudem – Podmínky – Výjimečné případy – Pojem ‚absence odůvodnění' "

Ve věci C-114/19 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 8. února 2019,

Evropská komise, zastoupená B. Monginem a G. Gattinarou, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalším účastníkem řízení je:

Danilo Di Bernardo, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupený S. Orlandim a T. Martinem, avocats,

žalobce v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot (zpravodaj), předseda senátu, M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: P Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. ledna 2020,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 29. listopadu 2018, Di Bernardo v. Komise (T-811/16, nezveřejněný, EU:T:2018:859, dále jen „napadený rozsudek"), kterým uvedený soud zrušil rozhodnutí výběrové komise v otevřeném výběrovém řízení na základě zkoušek EPSO/AST-SC/03/15 ze dne 10. srpna 2016

* Jednací jazyk: francouzština.

o nezapsání Danila Di Bernarda na rezervní seznam pro nábor úředníků na pozice sekretářů/administrativních pracovníků platové třídy SC 1 v oboru podpora v oblasti financí (dále jen „sporné rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

2 V průběhu roku 2015 bylo uspořádáno otevřené výběrové řízení EPSO/AST-SC/03/15 za účelem sestavení rezervních seznamů pro nábor „sekretářů/administrativních pracovníků (SC 1 a SC 2)“ ve třech oborech, mimo jiné podpory v oblasti financí.

3 Kromě úspěšného absolvování zkoušek se v oboru podpory v oblasti financí podle bodu 2 přílohy II oznámení o otevřeném výběrovém řízení týkající se tohoto řízení (dále jen „oznámení o výběrovém řízení“) vyžadovalo „středoškolské vzdělání osvědčené diplomem umožňující přístup k postsekundárnímu vzdělání a následná minimálně tříletá odborná praxe z velké části související s danou náplní práce“.

4 Hlava VI oznámení o výběrovém řízení stanovila, že po hodnoticích zkouškách budou tyto podmínky ověřeny na základě podkladů přiložených uchazeči k jejich elektronické přihlášce.

5 Poté, co se D. Di Bernardo přihlásil do dotčeného výběrového řízení v oboru podpory v oblasti financí, předložil podklady prokazující jeho kvalifikaci a odbornou praxi a zúčastnil se vstupních testů a hodnoticích zkoušek stanovených v oznámení o výběrovém řízení.

6 E-mailem ze dne 14. září 2015 informoval Evropský úřad pro výběr personálu (EPSO) D. Di Bernarda, že výběrová komise dotčeného výběrového řízení potřebuje podrobnější informace o odborné praxi, kterou uvedl v položkách 2, 5 a 6 své přihlášky. Tato výběrová komise si zejména přála získat dokumenty podepsané jeho předchozími zaměstnavateli podrobně popisující práce vykonávané po dobu této odborné pracovní praxe, jakož i kopie pracovních smluv jasně uvádějících data začátku a konce uvedených pracovních smluv.

7 E-mailem ze dne 15. září 2015 D. Di Bernardo zaslal doplňující doklady týkající se položek 2, 5 a 6 jeho přihlášky.

8 E-mailem ze dne 17. září 2015 úřad EPSO odpověděl D. Di Bernardovi, že výběrová komise dotčeného výběrového řízení „žádá pro položky 2, 5 a 6 o zaslání podrobného popisu pracovních úkolů podepsaného zaměstnavatelem“.

9 E-mailem ze dne 18. září 2015 prohlásil D. Di Bernardo, že takové popisy pro položky 5 a 6 jeho přihlášky nemá k dispozici. Danilo Di Bernardo uvedl, že italská společnost, která jej zaměstnávala, byla zrušena, a že není schopen tyto dokumenty předložit. Předložil tedy kopii vnitrostátních kolektivních italských pracovních smluv, obsahujících úřední popis pracovních úkolů spojených s různými pracovními smlouvami, včetně jeho smlouvy, jakož i dva dopisy této italské společnosti a pracovní smlouvu s uvedenou společností.

10 Dalším e-mailem ze dne 18. září 2015 zaslal D. Di Bernardo úřadu EPSO podrobný popis prací týkajících se odborné praxe uvedené v položce 2 jeho přihlášky.

11 Dopisem ze dne 27. října 2015 úřad EPSO sdělil D. Di Bernardovi své rozhodnutí nezařadit jej na seznam kandidátů dotčeného výběrového řízení z důvodu, že odborná praxe uvedená v položkách 1 až 7 jeho přihlášky nedosahuje minimální tříleté odborné praxe z velké části související s danou náplní práce v oboru podpory v oblasti financí, jak je uvedeno v bodě 2 přílohy II oznámení o výběrovém řízení.

12 E-mailem ze dne 4. listopadu 2015 podal D. Di Bernardo žádost o přezkoumání rozhodnutí výběrové komise dotčeného výběrového řízení.

13 Sporným rozhodnutím tato výběrová komise informovala D. Di Bernarda, že po přezkoumání potvrzuje své rozhodnutí oznámené dopisem ze dne 27. října 2015. Výběrová komise uvedla, že před zahájením své práce vymezila výběrová kritéria za účelem posouzení, zda kvalifikace a odborná praxe uchazečů odpovídají schopnostem vyžadovaným pro obsazovaná pracovní místa. Uvedená výběrová komise D. Di Bernardovi upřesnila, že „po přezkoumání podkladů předložených k doložení jeho odborné praxe uvedené v položkách 2, 5 a 6 jeho přihlášky dospěla k závěru, že tyto doklady nepotvrzují, že jeho dotčená odborná praxe z velké části souvisela s danou náplní práce, jak vyžaduje oznámení o výběrovém řízení“.

Žaloba před Tribunálem a napadený rozsudek

14 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 18. listopadu 2016 podal D. Di Bernardo žalobu, kterou se domáhal zrušení sporného rozhodnutí a náhrady újmy.

15 Napadeným rozsudkem Tribunál vyhověl žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění, zrušil sporné rozhodnutí a zamítl zbývající návrhová žádání žaloby.

Návrhová žádání stran před Soudním dvorem

16 Svým kasačním opravným prostředkem se Komise domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, vrátil věc Tribunálu a určil, že o nákladech řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku bude rozhodnuto později.

17 Danilo Di Bernardo navrhuje zamítnout kasační opravný prostředek a uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

18 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje Komise dva důvody.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

19 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise argumentuje nesprávným právním posouzením, jehož se podle ní dopustil Tribunál v bodech 41 až 53 napadeného rozsudku, pokud jde o rozsah povinnosti uvést odůvodnění, kterou měla výběrová komise dotčeného výběrového řízení. Tribunál podle Komise dostatečně nezohlednil právní a skutkový kontext sporného rozhodnutí, třebaže dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem na tento kontext, a nikoli pouze na znění rozhodnutí (rozsudek ze dne 14. února 1990, Delacre a další v. Komise, C-350/88, EU:C:1990:71, bod 16). Tento důvod kasačního opravného prostředku se dělí na sedm částí.

20 Na prvním místě výběrová kritéria nemají podle Komise význam, který jim v bodech 41, 45 a 50 napadeného rozsudku přiznal Tribunál s ohledem na povinnost uvést odůvodnění, což potvrzuje skutečnost, že se D. Di Bernardo nikdy nesnažil seznámit se s těmito kritérii.

21 Na druhém místě skutečnost, že výběrová komise dotčeného výběrového řízení ve sporném rozhodnutí uvedla pouze doklady o odborné praxi D. Di Bernarda odpovídající položkám 2, 5 a 6 přihlášky podle názoru Komise na rozdíl od toho, k čemu Tribunál dospěl v bodě 43 napadeného rozsudku, nijak „nenaznačuje“, že výběrová komise rozhodla, že odborná praxe, kterou D. Di Bernardo uvedl u jiných položek, je relevantní. Odmítnutí přihlášky D. Di Bernarda podle Komise naopak znamenalo, že uvedená výběrová komise po přezkoumání veškeré odborné praxe uvedené v sedmi položkách jeho přihlášky dospěla k závěru, že dotyčný nesplňuje podmínku relevantní odborné praxe v délce 36 měsíců.

22 Na třetím místě měl podle názoru Komise Tribunál v bodě 48 napadeného rozsudku neprávem za to, že žádost o přezkoumání předložená D. Di Bernardem naznačuje, že posledně uvedený neznal důvody, proč byla jeho odborná praxe považována za nedostatečnou.

23 Na čtvrtém místě měl Tribunál v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku podle Komise neprávem za to, že se Komise nemohla dovolávat judikatury, podle které je výběrová komise v případě výběrového řízení s velkým počtem uchazečů oprávněna odmítnutí výběru uchazeče odůvodnit stručně.

24 Na pátém místě na rozdíl od toho, co Tribunál uvedl v bodě 50 napadeného rozsudku, nemůže být podle názoru Komise výběrová komise povinna zpřístupnit základní výběrová kritéria, pokud nebyla předložena žádná žádost v tomto smyslu, jinak by byla porušena tajnost jednání výběrové komise zakotvená v článku 6 přílohy III služebního řádu úředníků Evropské unie.

25 Na šestém místě konstatovat, jak činí Tribunál v bodech 49 až 51 napadeného rozsudku, že taková žádost o přezkoumání vyhotovená bez dalšího upřesnění, jako je žádost podaná D. Di Bernardem, zavazuje výběrovou komisi dotčeného výběrového řízení k poskytnutí podrobného vysvětlení každé položky, by podle Komise vedlo k tomu, že by na výběrovou komisi bylo přeneseno důkazní břemeno o existenci odborné praxe požadované v oznámení o výběrovém řízení. Toto důkazní břemeno přitom podle názoru Komise nesou uchazeči, jak vyplývá z oznámení o výběrovém řízení, které uvádí, že „prohlášení, která uchazeči uvedli v elektronické přihlášce, [budou] ověřena na základě jimi předložených dokladů“.

26 Na sedmém místě v bodech 53 až 55 napadeného rozsudku Tribunál podle Komise zaměnil požadavek uvést odůvodnění s opodstatněností tohoto odůvodnění, která se týká materiální legality rozhodnutí. Komise spatřuje náznak této záměny ve skutečnosti, že v bodě 53 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že výběrová kritéria jsou nezbytná pro posouzení toho, zda výběrová komise dotčeného výběrového řízení při analýze odborné praxe „nepřekročila meze své posuzovací pravomoci“. Komise se rovněž domnívá, že v bodech 54 a 55 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že sporné rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, nikoli proto, že neumožňuje uchazeči seznámit se s důvody pro jeho vyloučení, ale proto, že mu toto bránilo vznést další výtky k legalitě tohoto rozhodnutí.

27 Danilo Di Bernardo považuje všechny argumenty předložené na podporu prvního důvodu kasačního opravného prostředku za neopodstatněné.

Závěry Soudního dvora

28 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že posouzení odůvodnění sporného rozhodnutí provedené Tribunálem v bodech 41 až 53 napadeného rozsudku je stiženo několika nesprávnými právními posouzeními.

29 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění aktů orgánů Evropské unie požadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na

okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít na získání těchto vysvětlení osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16 a citovaná judikatura).

30 Čtvrtou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, kterou je třeba zkoumat na prvním místě, Komise tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného posouzení, když v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku konstatoval, že se Komise nemůže dovolávat judikatury Soudního dvora, podle které je výběrová komise v případě výběrového řízení s velkým počtem uchazečů oprávněna odmítnutí výběru uchazeče odůvodnit stručně.

31 V tomto ohledu je třeba připomenout ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle níž může výběrová komise, s přihlédnutím k praktickým obtížím, které vznikají v případě výběrového řízení s velkým počtem uchazečů, zpočátku sdělit uchazečům pouze kritéria a výsledek výběru s tím, že individuální vysvětlení těm uchazečům, kteří o to výslovně požádají, jim poskytne až později (rozsudky ze dne 26. listopadu 1981, Michel v. Parlament, 195/80, EU:C:1981:284, bod 27; ze dne 9. června 1983, Verzyck v. Komise, 225/82, EU:C:1983:165, bod 16; ze dne 8. března 1988, Sergio a další v. Komise, 64/86, 71/86 až 73/86 a 78/86, EU:C:1988:119, bod 50, jakož i ze dne 28. února 1989, Basch a další v. Komise, 100/87, 146/87 a 153/87, EU:C:1989:97, bod 10).

32 V projednávaném případě měl Tribunál v podstatě právem za to, že povinnost uvést odůvodnění nepředstavovala pro výběrovou komisi dotčeného výběrového řízení v projednávaném případě pracovní zátěž srovnatelnou s pracovní zátěží výběrové komise v případě výběrového řízení s velkým počtem uchazečů. Jak totiž uvedl Tribunál v bodě 47 napadeného rozsudku, výběrová komise rozhodovala až poté, co se všichni uchazeči již zúčastnili vstupních testů a zkoušek, včetně zkoušek schopností, a poté, co byly tyto opraveny a již byl vypracován seznam potenciálních kandidátů. Tribunál objasnil, že v této fázi měl hlavní úkol výběrové komise dotčeného výběrového řízení spočívat v ověřování, zda uchazeči, kteří uspěli u zkoušek s nejvyšším počtem bodů, rovněž splňují podmínky týkající se jejich úrovně vzdělání a odborné praxe, jako jsou stanoveny v oznámení o výběrovém řízení.

33 Vzhledem k pravděpodobně nízkému počtu uchazečů, kteří uspěli u těchto testů a zkoušek a nesplňovali ostatní podmínky tohoto výběrového řízení, nebylo odůvodněné, aby se tato výběrová komise omezila na stručné odůvodnění i počátečního odmítnutí přihlášky D. Di Bernarda ze dne 27. října 2015. *A fortiori* se Komise nemůže dovolávat pracovní zátěže výběrové komise výběrového řízení s velkým počtem uchazečů, aby ospravedlnila nedostatečné odůvodnění sporného rozhodnutí, které zaslala dotyčnému v reakci na jeho žádost o přezkoumání více než rok po uskutečnění příslušných zkoušek. Proto se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že se Komise nemohla dovolávat judikatury uvedené v předchozím bodě a tvrdit, že výběrová komise dotčeného výběrového řízení byla povinna odůvodnit odmítnutí přihlášky D. Di Bernarda jen stručně. Čtvrtá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnuta.

34 První částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že Tribunál přikládal příliš velký význam, zejména v bodech 41, 45 a 50 napadeného rozsudku, sdělení výběrových kritérií umožňujících výběrové komisi dotčeného výběrového řízení posoudit odbornou praxi, za účelem splnění povinnosti uvést odůvodnění. Ostatně D. Di Bernardo se nikdy nesnažil seznámit se s těmito kritérii.

35 Z judikatury citované v bodě 31 tohoto rozsudku však vyplývá, že i když je výběrová komise povinna zpočátku poskytnout pouze stručné odůvodnění, jako je tomu v případě výběrového řízení s velkým počtem uchazečů, musí toto odůvodnění zahrnovat uvedení výběrových kritérií. Výběrová kritéria tedy představují minimální informace, které musí být uchazečům v každém případě poskytnuty nejpozději

ve stejnou dobu jako výsledky daného výběrového řízení. V projednávaném případě tato kritéria nebyla uvedena ani v odpovědi na žádost o přezkoumání předloženou D. Di Bernardem. Přitom samotná znalost uvedených kritérií mohla dotyčnému umožnit pochopit, jak výběrová komise dotčeného výběrového řízení dospěla k závěru, že doba trvání jeho příslušné odborné praxe byla kratší než tři roky. Za těchto okolností nelze tvrdit, že zájem D. Di Bernarda na jejich sdělení byl napadeným rozsudkem přeceňován.

36 Kromě toho nelze od uchazečů rozumně očekávat, že budou požadovat sdělení výběrových kritérií, pokud jim samotná existence těchto kritérií není známa. V projednávaném případě kritéria pro výběr podkladů používaných výběrovou komisí dotčeného výběrového řízení k posouzení doby trvání příslušné odborné praxe nebyla uvedena v oznámení o výběrovém řízení a D. Di Bernardo se dozvěděl o jejich existenci, nikoli však o jejich obsahu, až prostřednictvím sporného rozhodnutí v reakci na svou žádost o přezkoumání. V důsledku toho se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že tato kritéria měla být dotyčnému sdělena, aniž bylo nutné, aby o to žádal. První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnuta.

37 Pátou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise vytýká Tribunálu, že v bodě 50 napadeného rozsudku nezohlednil skutečnost, že tajnost práce výběrové komise, uvedená v článku 6 přílohy III služebního řádu úředníků Evropské unie, bránila zveřejnění výběrových kritérií umožňujících posouzení příslušné odborné praxe, stanovených výběrovou komisí dotčeného výběrového řízení.

38 Je pravda, že na srovnávací hodnocení provedená výběrovou komisí během zkoumání schopností uchazečů se vztahuje tajemství, které je vlastní této práci. Na druhé straně se ověřování přihlášek s ohledem na podmínky stanovené pro účast v dotyčném výběrovém řízení provádí na základě objektivních údajů, jež jsou navíc každému z uchazečů známy, pokud jde o jeho osobu. Proto respektování tajnosti, které podléhá práce výběrové komise, nebrání sdělování těchto objektivních údajů, a zejména výběrových kritérií, která jsou základem pro třídění přihlášek, aby se osoby, jejichž přihlášky byly odmítnuty, mohly seznámit s možnými důvody pro jejich vyloučení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. července 1996, Parlament v. Innamorati, C-254/95 P, EU:C:1996:276, body 26 až 28 a citovaná judikatura). Pátou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba zamítnout.

39 Šestou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 49 až 51 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že na základě takové nepřesné žádosti o přezkoumání, jako byla žádost zaslaná D. Di Bernardem, měla výběrová komise dotčeného výběrové řízení povinnost poskytnout podrobná vysvětlení. Podle Komise má tento postoj za následek přenesení povinnosti prokázat existenci požadované odborné praxe na tuto výběrovou komisi, kdežto oznámení o výběrovém řízení výslovně ukládalo tuto povinnost uchazečům.

40 Jak bylo připomenuto v bodě 29 tohoto rozsudku, musí z odůvodnění každého aktu jasně a jednoznačně vyplývat úvahy unijního orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonat přezkum.

41 Judikatura Soudního dvora tedy nepodřizuje dodržení povinnosti uvést odůvodnění podáním jakékoli žádosti, zejména o přezkoumání dotyčného rozhodnutí, která je ostatně dobrovolná, natož dostatečné přesnosti znění této případné žádosti. Platí to tím spíše v projednávaném případě, jelikož rozhodnutí úřadu EPSO ze dne 27. října 2015 neuvádělo žádnou informaci, která by dotyčnému umožnila formulovat podrobnější žádost o přezkoumání. Šestou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout.

42 Třetí částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise kritizuje posouzení provedené v bodě 48 napadeného rozsudku, podle kterého z obsahu žádosti o přezkoumání podané D. Di Bernardem vyplývá, že neznal důvody, proč byla jeho odborná praxe shledána nedostatečnou. Je třeba poznamenat, že tato argumentace, která je založena na kritice posouzení skutkových okolností Tribunálem, není v rámci kasačního opravného prostředku přípustná, s výjimkou případu zkreslení skutečností, kterým však nebylo na podporu této části argumentováno (rozsudek ze dne 15. května 2019, CJ v. ECDC, C-170/18 P, EU:C:2019:410, bod 23 a citovaná judikatura).

43 Druhou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise zpochybňuje výklad sporného rozhodnutí provedený Tribunálem v bodě 43 napadeného rozsudku. Toto rozhodnutí uvádělo, že „po přezkoumání podkladů předložených k doložení […] odborné praxe uvedené v položkách 2, 5 a 6 […] přihlášky dospěla [výběrová komise] k závěru, že tyto doklady nepotvrzují, že […] dotčená odborná praxe z velké části souvisela s danou náplní práce, jak vyžaduje oznámení o výběrovém řízení“. Tribunál v uvedeném bodě 43 konstatoval, že bez dalších informací odkaz na položky 2, 5 a 6 přihlášky D. Di Bernarda naznačuje, že dotyčný neprokázal relevantnost své odborné praxe pouze u těchto tří položek. Toto vyjádření se může opírat o samotné znění sporného rozhodnutí, jelikož se týká „dotčené“ odborné praxe. V každém případě spadá do posouzení skutkového stavu Tribunálem, které Soudnímu dvoru nepřísluší přezkoumávat v rámci kasačního opravného prostředku, s výjimkou případu zkreslení, jímž Komise na podporu této části neargumentuje. Tuto část je tedy třeba zamítnout.

44 Sedmou částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku Komise vytýká Tribunálu, že v bodech 53 až 55 napadeného rozsudku zaměnil požadavek uvést odůvodnění s opodstatněností odůvodnění sporného rozhodnutí, která se týká materiální legality tohoto rozhodnutí. Ze znění těchto bodů nicméně vyplývá, že Tribunál nezaměnil tyto odlišné žalobní důvody, ale pouze připomněl, že účelem odůvodnění rozhodnutí je zejména seznámit s důvody tohoto rozhodnutí adresáta, aby mohl posoudit jeho opodstatněnost, a konstatoval, že v projednávaném případě nebyly důvody zamítnutí přihlášky uchazeče tomuto sděleny s dostatečnou přesností. Tato část musí být proto zamítnuta.

45 Z výše uvedeného vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

46 Druhý důvod kasačního opravného prostředku vychází ze dvou nesprávných právních posouzení, kterých se měl dopustit Tribunál v bodech 37, 38 a 53 až 56 napadeného rozsudku tím, že odmítl zohlednit dodatečné odůvodnění sporného rozhodnutí, které Komise poskytnula v průběhu soudního řízení.

47 První částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že není možné doplnit odůvodnění rozhodnutí v průběhu soudního řízení, a to nejen v případě úplné absence odůvodnění, ale také v případě jeho „téměř úplné“ absence. Pojem „téměř úplná“ absence odůvodnění je podle Komise navíc nejasný a rozporuplný.

48 Podle druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku Tribunál nezohlednil skutečnost, že úlohou soudu je i bez návrhu zkoumat, zda dotyčný unijní orgán splnil povinnost uvést odůvodnění. Na základě této úlohy měl Tribunál zohlednit prvky odůvodnění předložené v průběhu soudního řízení a konstatovat, že tyto prvky od daného okamžiku zbavují podstaty žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Podle názoru Komise nelze během soudního řízení zhojit pouze úplnou absenci odůvodnění.

49 Danilo Di Bernardo tuto argumentaci zpochybňuje.

Závěry Soudního dvora

50 První částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku Komise vytýká Tribunálu, že v bodech 37 a 38 napadeného rozsudku omezil možnost doplnit nedostatečné odůvodnění po podání žaloby, když rozhodl, že tato možnost je vyloučena nejen v případě úplné absence odůvodnění sporného rozhodnutí, ale také v případě téměř úplné absence odůvodnění tohoto rozhodnutí. Kromě toho je pojem „téměř úplná absence" odůvodnění, který není stanoven judikaturou, rozporuplný a nelze jej definovat.

51 Jak bylo připomenuto v bodě 29 tohoto rozsudku, účelem povinnosti odůvodnit rozhodnutí unijních orgánů, které nepříznivě zasahuje do něčího právního postavení, je umožnit unijnímu soudu vykonat přezkum legality tohoto rozhodnutí a poskytnout dotyčné osobě dostatek údajů, aby seznala, zda je uvedené rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je stiženo vadou, která umožňuje zpochybnit jeho legalitu. Z toho vyplývá, že odůvodnění musí být dotyčné osobě v zásadě sděleno současně s aktem, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, přičemž chybějící odůvodnění nemůže být zhojeno skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody rozhodnutí v průběhu řízení před unijním soudem (rozsudky ze dne 26. listopadu 1981, Michel v. Parlament, 195/80, EU:C:1981:284, bod 22; ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 463, jakož i ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C–521/09 P, EU:C:2011:620, bod 149).

52 Nicméně v případě, že se nejedná o úplnou absenci, ale o nedostatečné odůvodnění, mohou vysvětlení poskytnutá během řízení ve výjimečných případech napravit tuto nedostatečnost, takže žalobní důvod, který je na ní založen, již neodůvodňuje zrušení dotčeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. března 1988, Sergio a další v. Komise, 64/86, 71/86 až 73/86 a 78/86, EU:C:1988:119, bod 52, jakož i ze dne 28. února 2008, Neirinck v. Komise, C-17/07 P, EU:C:2008:134, bod 51).

53 Pokud tedy v případě výběrového řízení s velkým počtem uchazečů není dotyčný unijní orgán z praktického hlediska schopen poskytnout každému uchazeči dostatečné odůvodnění včas, je mu zcela výjimečně povoleno předkládat před unijním soudem určité prvky odůvodnění, jako jsou zápisy výběrových komisí (rozsudek ze dne 28. února 2008, Neirinck v. Komise, C-17/07 P, EU:C:2008:134, bod 57).

54 Jak již bylo uvedeno v bodě 29 tohoto rozsudku, z odůvodnění musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonat přezkum, a požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou na získání těchto vysvětlení mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká. Odůvodnění rozhodnutí lze tudíž považovat za chybějící nebo nedostatečné zejména s ohledem na účel tohoto požadavku a všechny výše uvedené aspekty.

55 V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že absenci odůvodnění lze konstatovat, i když dotčené rozhodnutí obsahuje určité prvky odůvodnění. Rozporuplné nebo nesrozumitelné odůvodnění se tedy rovná absenci odůvodnění (rozsudky ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, body 151, 168 a 170, jakož i ze dne 27. října 2016, Debonair Trading Internacional v. EUIPO, C-537/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:814, bod 36). Totéž platí, pokud jsou prvky odůvodnění, které se objevují v dotčeném rozhodnutí, natolik neúplné, že v žádném případě neumožňují adresátovi v kontextu jeho přijetí pochopit úvahy subjektu, jenž rozhodnutí vydal. Unijní

soud proto podrobně posuzuje původní odůvodnění, když rozhoduje, zda je během soudního řízení přípustné dodatečné odůvodnění (rozsudek ze dne 28. února 2008, Neirinck v. Komise, C-17/07 P, EU:C:2008:134, body 54 a 55).

56 Z judikatury Soudního dvora tedy vyplývá, že absence odůvodnění se může vztahovat i na jiné případy, než je případ úplné absence odůvodnění. Proto se Tribunál označením těchto případů výrazem „téměř úplná absence odůvodnění“ nedopustil nesprávného právního posouzení, ani neporušil judikaturu připomenutou v bodě 52 tohoto rozsudku. První část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být tudíž zamítnuta.

57 Druhou částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku Komise vytýká Tribunálu, že odmítl zohlednit dodatečné informace, které poskytla v průběhu soudního řízení k odůvodnění sporného rozhodnutí, a konstatovat, že žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění je proto zbaven podstaty. Tribunál tím podle Komise porušil povinnost unijního soudu zkoumat i bez návrhu, zda dotyčný unijní orgán splnil povinnost uvést odůvodnění.

58 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, však unijní orgány nemají právo napravit svá nedostatečně odůvodněná rozhodnutí před unijním soudem a unijní soud nemá povinnost zohlednit doplňující vysvětlení poskytnutá až během soudního řízení autorem dotčeného aktu za účelem posouzení dodržení povinnosti uvést odůvodnění. Jak uvedl generální advokát v bodě 94 svého stanoviska, takový právní stav by mohl ohrozit rozložení pravomocí mezi správou a unijními soudy, což by oslabilo přezkum legality a ohrozilo výkon práva na opravný prostředek.

59 Pouze ve výjimečných případech, zejména v případech uvedených v bodě 53 tohoto rozsudku, ve kterých bylo zjištěno, že pro dotyčný unijní orgán bylo prakticky nemožné právně dostačujícím způsobem odůvodnit sporné rozhodnutí, může být odůvodnění doplněno vysvětleními poskytnutým autorem aktu v průběhu soudního řízení. I v těchto výjimečných případech však není náprava nedostatečně odůvodněného aktu vysvětleními poskytnutými po podání žaloby automatická. S ohledem na nerovnováhu mezi účastníky, jež by mohla vzniknout opožděným sdělením odůvodnění napadeného aktu, musí unijní soud ještě ověřit, jak uvedl generální advokát v bodě 95 svého stanoviska, zda nehrozí, že rozhodnutím o výjimečném přijetí dodatečného odůvodnění bude porušeno právo na procesní obranu. V tomto ohledu mu přísluší zejména vzít v úvahu fázi řízení, ve které dotyčný unijní orgán poskytl vysvětlení, a zajistit, aby dotyčná osoba mohla na toto odůvodnění skutečně reagovat.

60 V každém případě, není-li sporné rozhodnutí odůvodněno, orgán, který jej přijal, nemůže takovou vadu napravit tak, že předloží odůvodnění před soudem, jak bylo připomenuto v bodě 51 tohoto rozsudku. Jak přitom bylo uvedeno v bodě 56 tohoto rozsudku, Tribunál konstatoval, že sporné rozhodnutí není odůvodněno. Z toho důvodu mu nelze vytýkat, že nezohlednil prvky odůvodnění poskytnuté Komisí během soudního řízení. Druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku proto musí být zamítnuta.

61 V důsledku toho musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut v plném rozsahu.

62 Kasační opravný prostředek tedy musí být zamítnut.

K nákladům řízení

63 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.